

Jeesus ja Abraham (Joh. 8: 51-59)

51 »Totisesti, totisesti: joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa.»

51 »Totisesti, totisesti: joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan näe kuolemaa.»

52 Juutalaiset sanoivat hänelle: »Nyt asia on selvä: sinussa on paha henki. Abraham on kuollut, samoin profeetat, mutta sinä sanot: 'Joka pitää kiinni minun sanastani, ei milloinkaan kohtaa kuolemaa.' 53 Sinäkö muka olet suurempi kuin isämme Abraham? Hän on kuollut, ja

niin ovat kuolleet myös profeetat.
Mikä sinä luulet olevasi?»

54 Jeesus vastasi: »Jos minä itse kirkastan kunniaani, se kunnia ei ole minkään arvoinen. Mutta minun kunniani kirkastaa Isä, hän, jota te sanotte omaksi Jumalaksenne. 55 Te ette ole oppineet tuntemaan häntä, mutta minä tunnen hänet. Jos sanoisin, etten tunne, olisin valehtelija niin kuin te. Mutta minä tunnen hänet ja pidän kiinni hänen sanastaan. 56 Teidän isänne Abraham iloitsi siitä, että saisi nähdä minun päiväni. Hän näki sen ja riemuitsi.»

57 Juutalaiset sanoivat hänelle: »Et ole edes viidenkymmenen ja olet muka nähnyt Abrahamin!» 58 Jeesus vastasi: »Totisesti, totisesti: jo ennen kuin Abraham syntyi – minä olin.» 59 Silloin he alkoivat poimia kiviä heittääkseen niillä häntä, mutta

Jeesus poistui heidän näkyvistään ja lähti temppelistä.

Kiirastorstain ilo

84. Miten hyvin nyt selittyykään tuo kristittyjen kautta aikojen veisaama pyhän Hostian ylistyslaulu:

Kaiu, kieli kunniakkaan

salaisuutta Ruumihin,

sekä Veren kallihimman,

jonka maailman hinnaksi

jalon kohdun jälkeläinen

kansain Herra vuodatti.

Meidän tulee hurskaasti palvoa Jumalaamme, joka on kätkeytynyt Eukaristiaan. Siinä on itse Jeesus, joka syntyi Neitsyt Mariasta – Jeesus,

joka kärsi ja uhrasi itsensä ristillä, ja jonka lävistetystä kyljestä virtasivat vesi ja veri.

Tämä on se pyhä ehtoollinen, jossa otamme itse Kristuksen vastaan. Hänen kärsimyksensä muisto uusiutuu. Hänen kauttaan sielu pääsee mitä läheisimpään yhteyteen Jumalansa kanssa ja vastaanottaa tulevan kirkkauden pantin. Näin kirkon liturgia on tiivistänyt muutamaan jakeeseen Herran meille osoittaman palavan rakkauden historian.

Meidän uskomme Jumala ei ole kaukainen olento, joka katselee välinpitämättömästi ihmisten kohtaloa – heidän halujaan, heidän taistelujaan ja heidän kärsimyksiään. Hän on Isä, joka rakastaa lapsiaan niin paljon, että hän lähettää Sanansa, Pyhän Kolminaisuuden toisen persoonan, jotta tulemalla ihmiseksi hän voisi kuolla

puolestamme ja lunastaa meidät.
Hän on rakastava Isä, joka nyt vetää
meitä hellävaraisesti puoleensa
sydämessämme asuvan Pyhän
Hengen vaikutuksesta.

Kiirastorstain ilo juurtuu siihen, että
ymmärrämme Luojan ylitsevuotavan
rakkauden luotujaan kohtaan. Aivan
kuin kaikki ne monet todisteet hänen
laupeudestaan eivät riittäisi,
Herramme Jeesus Kristus asettaa
Eukaristian, jotta me voisimme olla
lähellä häntä. Voimme ymmärtää
vain tiettyyn pisteeseen asti, miksi
hän, jolta ei mitään puutu, on niin
rakkauden liikuttama, ettei hän
halua olla erossa meistä. Pyhä
Kolminaisuus on rakastunut
ihmiseen, jonka hän on korottanut
armon korkeuksiin ja tehnyt
kuvakseen ja kaltaisekseen. Hän on
lunastanut ihmisen synnistä –
Aadamin synnistä, joka siirtyi hänen
koko jälkikasvulleen, sekä jokaisen
ihmisen henkilökohtaisista synneistä

– ja hän haluaa elävästi asua
sielussamme: Jos joku rakastaa
minua, hän noudattaa minun
sanaani. Minun Isäni rakastaa häntä,
ja me tulemme hänen luokseen ja
jäämme asumaan hänen luokseen.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/fi-fi/gospel/jeesus-ja-
abraham-joh-8-51-59/](https://dev.opusdei.org/fi-fi/gospel/jeesus-ja-abraham-joh-8-51-59/) (11.8.2025)